

čupave, bora više nije bilo, cele crte lica bile su drukčije; čak je i nos izgledao kraći. To je bilo čilo, hladno lice čoveka od svojih trideset pet godina. Vinstonu prođe kroz glavu da sad prvi put u životu posmatra, znajući ko je u pitanju, pripadnika Policije misli.

TREĆI DEO.

1.

Nije znao gde se nalazi. Verovatno u zgradi Ministarstva Ljubavi; ali nije imao načina da to proveriti.

Nalazio se u sobi s visokom tavanicom i bez prozora, sa zidovima od blistavog belog proculana. Skrivenе lampe ispunjavale su je hladnom svetlošću; čulo se neko neprekidno zujanje, za koje je pretpostavljao da ima neke veze s dovodom vazduha. Oko zida, prekinuta samo vratima, i na zidu preko puta vrata, klozetskom šoljom bez drvenog sedišta, bila je klupa, ili polica, taman toliko široka da se na njoj moglo sedeti. Bilo je četiri telekrana, po jedan na svakom zidu.

U stomaku je osećao tup bol, koj ga nije napuštao još otkako su ga ugurali u zatvorena kola i odvezli. No bio je i gladan; ta glad je bila nezdrava i grizla je. Otkako je poslednji put jeo moglo je proći dvadeset četiri sata, možda i svih trideset šest. Još uvek nije znao, a verovatno neće nikad ni saznati, da li je bilo jutro ili večе kad su ga uhapsili. Otkako su ga uhapsili nisu mu dali da jede.

Sedeo je što je mirnije mogao na uzanoj klupi, ruku prekrštenih na kolenu. Već je naučio da mora sedeti mirno. Ako bi pravio neočekivane pokrete, s telekrana su se izdirali na njega. Ali neodoljiva potreba za jelom zahvatala ga je sve više. Iznad svega je žudeo za komadom hleba. Činilo mu se da u džepu kombinezona ima nekoliko mrvica. To je čak moglo biti - ovo je misli zato što ga je nešto povremeno gicalo po nozi - i kakvo krupnije parče. Na kraju iskušenje da dozna šta je nadjača strah; on gurnu ruku u džep.

"Smit!" zaurla glas sa telekrana. "6079 Smit V.! Vadi ruku iz džepa!"

On ponovo sede mirno, ruku prekrštenih na kolenu. Pre nego što su ga doveli u tu ćeliju, bili su ga bacili na neko drugo mesto koje je moralo biti običan zatvor ili privremena ćelija u koju su patrolе zatvarale za prvo vreme. Nije znao koliko su ga tamo zadržali; u svakom slučaju, nekoliko sati; bez časovnika i dnevnog svetla bilo je teško izmeriti vreme. U ćeliji je bilo bučno i smrdljivo. Bila je slična onoj u kojoj se sad nalazio, ali neopisivo prljava i većito prenatrpana; u njoj je bilo deset do petnaest ljudi. Najviše je bilo običnih kriminalaca, no bilo je i političkih krivaca. On je ćuteći sedeo uza zid, dok su ga prljava tela gurala, previše obuzet strahom i bolovima u trbuhu da bi obraćao mnogo pažnje na svoju okolinu, ali mu je ipak pala u oči zaprepašćujuća razlika između članova Partije i ostalih. Članovi Partije su uvek bili ćutljivi i preplašeni, dok obične nije bilo briga ni za koga i ni za šta. Psovali su stražare, žestoko se branili kad su im ovi oduzimali stvari, pisali skaredne reči po podu, jeli prokrijumčarenu hranu koju su vadili iz tajanstvenih skrovišta u odeći, i čak vikali u telekran kad bi pokušao da uspostavi red. S druge strane, neki od njih kao da su dobro stajali sa stražarima; zvali su ih po nadimcima i nagovarali ih da im kroz špijunku na vratima doture koju cigaretu. I sami stražari su se prema običnim kriminalcima ponašali nekako uzdržljivije, čak i kad su morali da upotrebe silu. Govorilo se naveliko o logorima za prinudni rad, kuda je većina uhapšenih očekivala da bude odvedena. On saznade da u logorima 'može da se živi' ako čovek ima dobra poznanstva zna sve 'cake'. U logorima je bilo podmićivanja, protekcije i ucene, bilo je homoseksualnosi i prostitucije, bilo je čak i zabranjenog alkohola, destilisanog